

Arrest

nr. 249 455 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 juni 2019 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2018 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (bijlage 26) .

Op 6 februari 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 25 juni 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker van internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : G. + 2 kinderen: G., K. ([...]) en G., R. ([...])

voornaam : R.

geboortedatum : [...]1985

geboorteplaats : B.

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 06/02/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Op 11 juli 2019 diende verzoekster voor haar minderjarige kinderen in hun naam een verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 september 2019 verklaarde het CGVS de beide verzoeken op grond van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk omdat voor de minderjarige zonen geen eigen feiten worden aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen aangezien opnieuw de vrees voor verzoeksters echtgenoot en vader van de kinderen wordt aangehaald, hetgeen reeds het voorwerp uitmaakte van het beschermingsverzoek van verzoekster van 23 oktober 2018.

Tegen de beslissing aangaande G.K. diende G.K. een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 232 736 van 17 februari 2020 verwierp de Raad dit beroep.

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 19, lid 2 en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Verzoekster licht het middel toe als volgt:

“Doordat aan verzoekster door de afgevaardigde van de Minister voor Asiel en Migratie een bevel werd afgegeven om het grondgebied te verlaten;

Terwijl artikel 8 EVRM het volgende bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dat verzoekster op 11 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende op naam van haar minderjarige zonen K. G. en R. G. (OV-nr. 8727727, stuk 2 in bijlage). Zij heeft in overeenstemming met artikel 8 EVRM het recht op een gezinsleven met haar beide kinderen. Indien verzoekster gevolg zou geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dan zou zij in dit recht geschonden worden. Zij vraagt bijgevolg dat het bevel om het grondgebied te verlaten, uitgevaardigd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 juni 2019, nietig verklaard wordt, of op zijn minst geschorst wordt totdat er een uitspraak is gedaan wat betreft het verzoek om internationale bescherming op naam van haar kinderen.

Dat de bestreden beslissing hierdoor artikel 8 EVRM schendt.

Artikel 3 EVRM bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "*

Dat indien verzoekster gevolg zou geven aan de bestreden beslissing zal zij zich opnieuw moeten vestigen in Albanië. Aangezien zij is weggevlucht van haar agressieve echtgenoot, zal moeten nagegaan worden of een verplichte terugkeer naar het land van herkomst geen schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Dat verzoekster afkomstig is uit Bardhoc in de provincie Kukës. Deze provincie in het noordoosten van Albanië is de armste van het land en de bevolking is er erg conservatief wat betreft de familiewaarden. Zo wordt melding gemaakt van sociale stigma's tegen gescheiden vrouwen. Aangezien verzoekster van haar echtgenoot is weggelopen met haar minderjarige zoon terwijl ze bovendien zwanger was van haar tweede kind, zal dit sociale stigma alleen maar vergroot worden indien zij terugkeert naar Kukës. Het volgende wordt vermeld in een document van de Britse overheid betreffende 'Country of Origin Information (COI)' over Albanië en geweld tegen vrouwen ('Country Policy and Information Note Albania: Domestic abuse and violence against women ', stuk 3 in bijlage):

'The FFT added that the Director of the Women's Counselling and Social Services Centre had commented that, 'Kiikes is in the poorest region in the country with unemployment officially at 36%, although in reality its much higher, with half of families on social welfare of 50EUR per month per family. She said that even if a woman had the economic means, it would be "very scary" to live alone; she wouldn't be subject to physical violence, but the psychological pressure would be there. '

'The Director of Social Services in Kiikes noted, that in rural areas, there is a stigma for women to get divorced and live alone. He said that sometimes there is reluctance to employ a divorced woman and the social stigma also accompanies the children in their school and neighbourhood. He said the cases of bullying in these cases have increased. '

'Many sources said that Albania is a patriarchal society and victims of GBV are often blamed for what happened to them; communities are small and people don't want to become subject of gossip with an accompanying sense of dishonour of leaving their family. '

Dat tevens volgens artikel 19, lid 2, van het EU-Handvest niemand mag worden uitgewezen naar een land waar hij een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken eerst grondig dient te onderzoeken of verzoekster bij een eventuele terugkeer naar Albanië geen slachtoffer kan worden van handelingen die een schending uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM of artikel 19 lid 2 van het EU-Handvest.

Dat de bestreden beslissing omwille van bovenstaande bepalingen de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en artikel 19, lid 2 van het EU-Handvest schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Verzoekster voert in eerste instantie de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze citeert de bepaling en wijst erop dat zij op 11 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op naam van haar minderjarige zonen K.G. en R.G. Nu verzoekster op grond van artikel 8 van het EVRM recht heeft op een gezinsleven met haar beide kinderen, kan zij geen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg vraagt verzoekster de nietigverklaring of schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten totdat uitspraak is gedaan over de verzoeken om internationale bescherming van haar kinderen.

In tweede instantie voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster wijst erop dat zij is weggevlucht van haar agressieve echtgenoot. Ze verduidelijkt dat ze afkomstig is uit een provincie in het noordoosten van Albanië met een bijzonder conservatieve bevolking aangaande familiewaarden. Bijgevolg vreest verzoekster de sociale stigma's tegen gescheiden vrouwen. Nu verzoekster met een zoon is weggevlucht van haar man, terwijl ze zwanger was van het tweede kind, zal ze het voorwerp uitmaken van een zeer groot stigma bij terugkeer naar de provincie Kukës. Verzoekster voegt een rapport van de Britse overheid over huiselijk geweld en misbruik tegen vrouwen in Albanië en citeert hieruit. Verder vervolgt verzoekster dat ook artikel 19, lid 2 van het Handvest bepaalt dat niemand mag worden uitgewezen naar een land waar hij een ernstig risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Vooraleer het bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, had de gemachtigde moeten onderzoeken of zij geen slachtoffer kan worden van een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM of artikel 19, lid 2 van het Handvest.

Beoordeling

De Raad stelt vast dat verzoekster niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 47 van het Handvest, dat het recht op een effectief rechtsmiddel waarborgt. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook onontvankelijk.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- '1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu wordt niet betwist dat verzoekster een beschermingswaardig gezinsleven heeft met haar minderjarige zonen. De bestreden beslissing houdt dan ook zowel voor verzoekster als de kinderen de verplichting in het grondgebied te verlaten, zodat de beslissing geenszins beoogt verzoekster van haar

kinderen te scheiden. Verzoekster kan gevolgd worden dat tijdens de behandeling van de beschermingsverzoeken die zij had ingediend voor haar kinderen, het bevel om het grondgebied te verlaten als geschorst diende te worden beschouwd.

Dit blijkt uit het bepaalde in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

In casu blijkt ook dat het bepaalde in dit artikel werd gerespecteerd en de uitvoerbaarheid van de maatregel werd geschorst. Anders dan verzoekster aanvoert, blijkt uit de voormelde rechtsbepaling dat het indienen van de verzoeken om internationale bescherming het bestaan van de bestreden beslissing op zich niet aantast, zodat de Raad niet kan overgaan tot vernietiging.

Ondertussen zijn echter de beschermingsverzoeken van de kinderen door het CGVS onontvankelijk verklaard op 4 september 2019 op grond van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet omdat voor de minderjarige zonen geen eigen feiten werden aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen aangezien opnieuw de vrees voor verzoeksters echtgenoot en vader van de kinderen werd aangehaald, hetgeen reeds het voorwerp uitmaakte van het beschermingsverzoek van verzoekster van 23 oktober 2018. Tegen de beslissing aangaande G.K. diende G.K. een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 232 736 van 17 februari 2020 verwierp de Raad dit beroep.

Bijgevolg kan op grond van de ingediende beschermingsverzoeken van 11 juli 2019 niet aangenomen worden dat er een risico bestaat op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst verzoekster opnieuw op de problematiek met haar agressieve echtgenoot en de Albanese cultuur in haar regio van afkomst. Deze problematiek heeft evenwel al het voorwerp uitgemaakt van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en de verzoeken van haar kinderen. Een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM sluit zeer nauw aan bij het onderzoek dat reeds door het CGVS werd gevoerd in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet. Het CGVS heeft evenwel geen gunstig gevolg gegeven aan de verzoeken tot internationale bescherming. De verzoeken van de kinderen werden onontvankelijk verklaard omdat ze op dezelfde vrees steunen als het verzoek van verzoekster zelf. In de beslissing van het CGVS leest de Raad dat verzoekster reeds problemen als alleenstaande moeder bij terugkeer naar Albanië naar voor had geschoven tijdens de procedure om internationale bescherming, hierover motiveerde het CGVS als volgt: *“Verder dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u zich in Albanië niet als alleenstaande moeder zou kunnen handhaven. Supra werd erop gewezen dat de rechter u vertrouwd had gemaakt met de mogelijkheid om de echtscheiding aan te vragen (CGVS, p. 15). Ook al zou u vaak aan uw echtgenoot gezegd hebben dat u hem zou verlaten, u ondernam nooit stappen om uit de echt te scheiden (CGVS, p. 14, 18). Verder blijkt dat u een goed contact hebt met uw broer B. in Tirana. U stelde weliswaar dat hij u niet kan onderhouden (CGVS, p. 18). Nochtans betaalde hij voor de opvang en de (privé)school van uw zoon (CGVS, p. 16). Ook uw andere broers steunen u in uw keuze om uw echtgenoot te verlaten (CGVS, p. 10). U kon op hen terugvallen wanneer het moeilijk was om rond te komen (CGVS, p. 8).”* Verzoekster heeft geen beroep ingediend tegen deze beslissing van 6 februari 2019 die haar aanbelangt, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Op grond van de verklaringen die verzoekster in haar gehoor voor het CGVS heeft afgelegd, blijkt dat verzoekster in geval van terugkeer naar Albanië op familiale steun kan rekenen om rond te komen indien nodig. In dat licht, kan de Raad niet aannemen dat de informatie die verzoekster thans bij het verzoekschrift voegt en waaruit zij citeert, aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 19, lid 2 van het Handvest.

Het rapport maakt inderdaad gewag van psychosociale druk en financiële moeilijkheden voor vrouwen (en hun kinderen) die met het sociaal stigma van gescheiden alleenstaande vrouw/moeder moeten

leven in het noorden van Albanië. Echter, uit de informatie die verzoekster in bijlage 3 heeft gevoegd, blijkt ook dat het stigma voor alleenstaande moeders in Tirana bijvoorbeeld veel minder sterk is en het ook minder moeilijk is om daar alleen te leven. Zo stelt het rapport: “the HO FFT were told by several sources that women can live alone in Tirana and women can internally relocate to Tirana to get away from violence in their home town or village. [...] The Municipality of Tirana said they see about 67 people a day coming to Tirana from all over the country looking for a job. It is easier for young women to live alone than older women.” en verder “Several sources said that although in some parts of Albania there may be a stigma to living alone, this is not true of Tirana.” Er blijkt ook uit het bovenstaande dat verzoeksters broer in Tirana woont, dus het is voor de Raad niet duidelijk waarom verzoekster zich bijvoorbeeld bij terugkeer niet zou kunnen vestigen in Tirana.

Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM of van artikel 19, lid 2 van het Handvest wordt niet aangenomen.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES